

‘Kom maar langs, als je dood bent’

MIJN SPOKENDE VADER

De vader van reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele overleed in maart 2020. Over zijn sterfproces schreef ze kort daarna voor ParaVisie Magazine het ontroerende verhaal ‘Een uitroepteken als afscheid’. Vóór zijn overlijden spraken ze af, dat hij gerust na zijn dood langs mocht komen in geestvorm. Een update.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

‘Een gesprek met pa, of beter gezegd communicatie met zijn zielsbewustzijn, was mogelijk, maar ik was er nog niet aan toe’

Nadat mijn vader in de hospice stierf, keerde mijn moeder een uur later in bijzijn van familieleden terug naar hun appartement. Bij binnenkomst deed het ganglicht en de lamp in de woonkamer het niet. Na controle bleken meerdere schakelaars van plafond-, lees- en schemerlampen tijdelijk dienst te weigeren. Net zoals de cijferverlichting van oven en magnetron. Ik was niet de enige die dacht dat mijn overleden paps hiermee te maken had. Mijn moeder vond het ronduit eng toen ik verzuchtte “Pap, doe nou niet!” Ze reageerde angstig: “Is hij nu hier? Hoe kan dat? Hoe moet dat straks, als jullie weg zijn en ik hier alleen ben?” Ik stelde haar gerust: “Als je bang bent, zeg je in gedachten tegen hem dat hij naar mij moet gaan. Pas als jij er zelf aan toe bent, verschijnt hij misschien wel in één van je dromen. Tot die tijd mag zijn geest bij mij langswapperen, dan heb jij er geen last van.” In de vijftien jaar dat mijn ouders het appartement bewoonden, was zo’n korte stroomonderbreking niet eerder voorgekomen. Toevallige samenloop van omstandigheden? Diezelfde avond flikkerden in mijn huis meerdere lampen. Tegen manlief zei ik: “Dat zal mijn vader zijn, ik denk dat hij de weg een beetje kwijt is.” Lampen gingen kort aan en uit, het was een onrustige bedoening. Was paps’ geest aan het uitvogelen hoe het ‘aan de andere kant’ werkt en deed hij een poging contact met ons te leggen? De knipperende lampen kwamen ongecontroleerd op me over; een dag later was het weer rustig, óók in het appartement van mijn moeder. Ik nam me voor, mochten er andere gekke dingen gebeuren, dat ik zulke voorvallen zou noteren. In tijden van rouw is het immers lastig onthouden. De dood van ‘ons pap’ had er bij alle nabestaanden flink ingehakt. Niet alleen mam ging in ‘standje overleven’, wij allemaal. Redderen, regelen, elkaar overeind houden. Anderhalf jaar later zocht ik de gemaakte notities bij elkaar en zag toen pas dat sommige gebeurtenissen bijzonder te noemen waren.

Droom

Drie weken na de dood van mijn vader heb ik ’s nachts een lucide droom, in kleur. In die droom hoor ik een onbekende stem, die een tikkeltje dwingend tegen me zegt dat ik de inhoud van deze droom op moet schrijven. In mijn droom is het 1975. Ons gezin (vader, moeder, dochter, zoon) zit aan de eettafel in het huis waar we toen woonden. Wat leef-

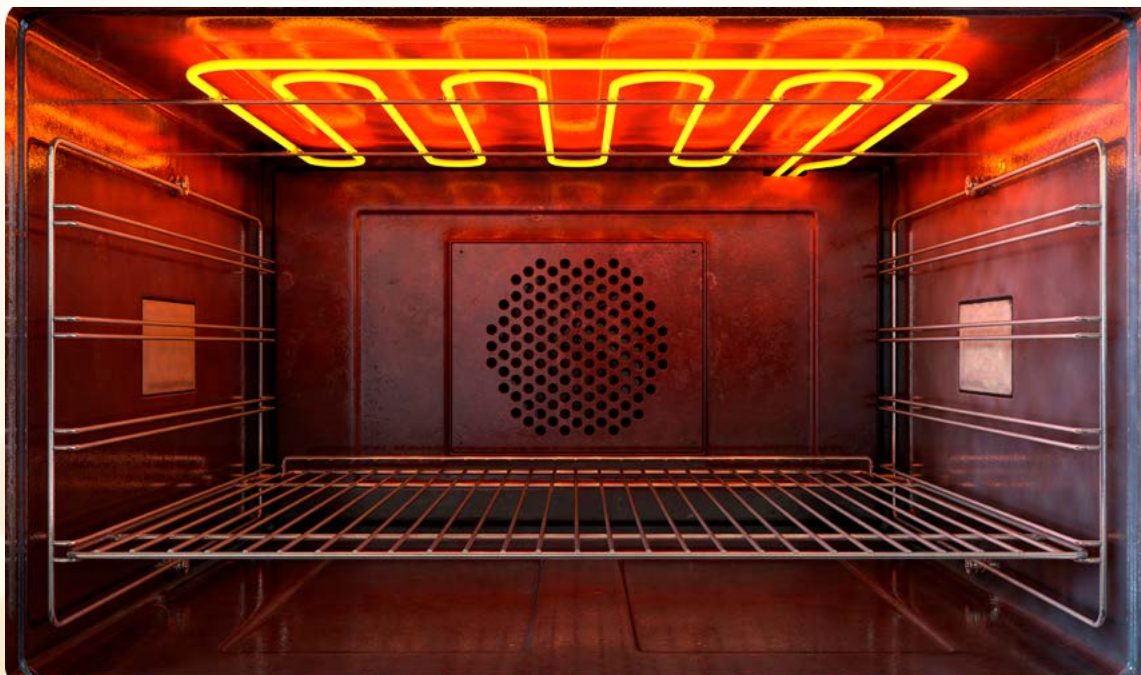
tijd, uiterlijk en kleding betreft zien we eruit of we teruggezappt zijn naar de jaren zeventig. We zijn klaar met het avondeten, ik ben in gesprek met mijn vader. Mijn jongere broer vraagt of hij mag van tafel, hij wil buiten spelen. Mam kijkt in de richting van haar echtgenoot, daarna naar mij. Maakt een vragend gebaar met haar handen, alsof ze wil zeggen: waar hebben jullie het over, ik begrijp het niet. Ik draai me naar haar toe om dat uit te leggen en dan word ik wakker. Precies op dát moment word ik wakker. Het is midden in de nacht, 3:33 uur volgens de lichtgevende cijfers van mijn smartphone, die naast het bed op een tafeltje ligt. Met mijn mobiel maak ik een paar aantekeningen die ik naar mezelf mail. De vroegere gezinssituatie in de droom vertoont gelijkenis met nu. De energetische nabijheid van haar overleden echtgenoot in het appartement jaagt mijn moeder angst aan, ze begrijpt niet wat hij van haar wil. Wat bedoelt hij met zijn gespook? Mijn broer heeft weinig op met ‘contact met doden’ en loopt ervoor weg. En ik, waarover zou ik in hemelsnaam in gesprek moeten gaan met een dode pa?

Contactpoging in hemelsetting

Paps is vier weken dood als ik opnieuw een bijzondere droom heb, eentje die opvalt tussen onbelangrijke dagelijkse emotionele verwerkingsdromen. Ik droom dat ik in Florida ben, in Amerika. Ik bevind me in een - mij totaal onbekend - groot museum, waar ik de lift neem naar de tiende verdieping. Ik zoef omhoog. Tijdens die droombeelden denk ik: ik moet opletten wat er dadelijk gebeurt, dat is belangrijk. Een geüniformeerde museumbeambte raakt mijn arm aan, trekt me aan de mouw. Hij wil dat ik hem volg door een gang naar een kamertje. Zegt: “Iemand ligt hier aan het infuus, hij wil je spreken.” Samen stappen we de kleine kamer binnen, die fel wit verlicht is. Mijn vader ligt er in een ziekenhuisbed en alles om hem heen is wit. Hij ligt op zijn rug, net zoals hij er vlak na zijn dood bij lag, in het hospice. Bovenop zijn hand zit een pleister met een infuusnaald. Liggend in bed maakt hij een levenloze indruk. Tot ik dichterbij stap. Zijn mond gaat ineens open, zijn borstkast beweegt op en neer. Hij is toch dood, hoe kan dat? Hij produceert raspande keelklanken, geen verstaanbare woorden. Wat wil hij zeggen? Tegen de man van het museum, die naast me is blijven staan, zeg ik: “Sorry, op deze manier kan ik geen fatsoenlijk gesprek met hem voeren.” Ik trek een sprintje naar de deur, maak me uit de voeten en zoek in de gang de lift die me ‘terug naar beneden’ kan brengen. Ik schrik wakker. Net als mijn moeder, ben ik er nog helemaal niet aan toe om contact met hem te hebben. Ook al bevond ik me zojuist op een energetische droomplek, een gebied met kortgeleden gestorvenen. Een gesprek met pa, of beter gezegd communicatie met zijn zielsbewustzijn, was mogelijk, maar ik wilde niet...

Signalen missen

In de weken na de mislukte contactpoging via droombewustzijn, laat mijn gestorven pa regelmatig van zich horen

‘Oven, magnetron, cv-ketel. Kapot. Alle storingen zijn van tijdelijke aard, al is het een dure grap’

vanuit de dimensie waar zijn zielsbewustzijn vertoeft. Al heb ik dat niet meteen in de gaten. In het appartement van mijn moeder lopen klokken opeens een kwartier voor of een half uur achter, en daarna weer normaal. Batterijen voor meerdere apparaten hebben een opmerkelijk korte levensduur. We kopen ons suf aan nieuwe batterijen en vervangen stekkertjes van contactdozen die haperen. Vooral batterijtjes voor mams gehoorapparaten en voor haar ‘dovenwekker’, een wekker die bij het alarm het bed laat schudden, zijn een ultrakort leven beschoren. Dat een overledene met ons in contact wil komen, dringt niet tot ons door. We missen de symbolische betekenis van haperende ‘contact’dozen en signalen die ‘slecht gehoor’ betreffen. Ons dagelijks leven hobbelt verder, al kleurt het gemis de dagen. Steeds vaker heb ik last van mijn oren. Soms hoor ik goed, soms niet. We hebben zoveel regeldingen aan ons hoofd dat symbolische energieboodschappen van boven niet aankomen. We ‘horen’ ons pap niet, hoe hard en regelmatig hij ook probeert energiecontact te leggen. Batterijproblemen lossen we op door nieuwe batterijen te kopen, de wekker voor slechthorenden stuurt mijn broer terug naar de fabriek. Daar zullen ze kijken wat het apparaat mankeert. Mijn moeder krijgt de wekker terug met de mededeling dat er niets mee aan de hand is. Ze ‘mankeert’/mist alleen haar geliefde partner!

Bij mij thuis spat een plafondgloeilamp met een enorme knal uit elkaar. Een Led-badkamerspotje geeft een keiharde klap. Pats! Doorgebrand. Als ik dat kapotte spotje als voorbeeld meeneem naar de dorpswinkel om eenzelfde exemplaar aan te schaffen, vraagt de verkoper oprecht verbaasd: “Zo’n zwartgeblakerd ding heb ik nog

nooit gezien. Wat heb je daarmee uitgespookt?” Paps spookt wat af. Het scherm van mijn laptop gaat zomaar op zwart. Niet één keer, maar zo vaak dat ik overweeg een nieuwe laptop te kopen. Ik ben het beu. Als het voor de zoveelste keer gebeurt, zeg ik geïrriteerd hardop: “Pap, communicatie moet echt van twee kanten komen! Ik heb nu geen tijd, blijf van mijn laptop af, ik moet werken!” Hij luistert, het wordt stil. Zijn zielsenergie, die ik afwisselend in het appartement van mijn moeder of bij mij thuis voelde, verdwijnt. Ik ben blij dat ik zijn geest niet meer voorbij voel wapperen, want we gaan een grote verbouwing tegemoet. Naast alle verbouwestress en zorgen om mijn moeder, kan ik mijn dode vader er niet bij hebben.

“Pap, doe jij dat?”

Op een zondagochtend voel ik plotseling de energie van mijn vader in de badkamer. Ik lig net lekker in een warm bad. “Waar is je moeder? Ze is niet thuis.” Zijn ‘stem’ in mijn hoofd klinkt ongerust en zoekend. Ik denk ‘Ja, dat klopt. Ze zou op verjaarsvisite gaan bij mijn broer en schoonzus.’ Zijn energiewolk lost op. Op de vensterbank in de gang hoor ik mijn mobieltje rinkelen. Iemand probeert te bellen; ik lig in bad en kan er niet bij. Tien minuten later stap ik afgedroogd en aangekleed de badkamer uit en zie de gemiste oproep van mijn schoonzus. Ik luister de voicemail af: “De ambulance van 112 komt eraan, je moeder raakte even weg. Ze kwam vlug bij, nu gaat het weer. Heel even wist ze niet waar ze was.” Iedereen is geschrokken, maar gelukkig is ze weer op de been. Waar was mam ‘toen ze niet wist waar ze was’? Kon pa haar daarom niet vinden?

‘Naast elkaar onder de plu kijken we naar de geeloranje zon die loskomt van de horizon. Een tijdloos moment’

De lockdownperiode is een feit. Beperkt bezoek in het appartementencomplex waar kwetsbare ouderen wonen. Op een ochtend start ik mijn auto om naar mijn moeder, die in Eindhoven woont, toe te rijden. Sinds paps overlijden heb ik diverse zorgtaken op me genomen. Het dashboard van mijn Mini licht op en gaat direct op zwart. Ik krijg mijn auto niet gestart! Verdorie. Opeens is paps' energieveld in de auto, achter me. Omdat ik al een tijd weinig 'last' van hem had, denk ik 'Waar was je al die tijd?' Zijn antwoord verrast me: "Mijn eigen overleden vader zoeken." Paps geest is slechts een minuut of drie voelbaar. Als ik zijn energieveld niet meer waarneem, start ik opnieuw de Mini. Alles werkt naar behoren en ik rijd richting snelweg. Onderweg is zijn energie nog een paar keer in de buurt, tot hij 'aanhaakt' bij een passerende ambulance. Eenmaal bij mijn moeder aangekomen is het een dag waarop de tv het niet doet, de radio kapot lijkt, de klok de verkeerde tijd aangeeft. "Die klok aan de muur doet de hele week al raar", zegt mam. Allebei tegelijk zien we de wijzers een

‘Allebei tegelijk zien we de wijzers een kwartier verschuiven, van kwart over 2 naar half 3! Nou ja!’

kwartier verschuiven, van kwart over 2 naar half 3! Nou ja! "Pap, deed jij dat?", vraag ik hardop. "Zet die wijzers dan eens op 12 uur, kun je dat?" Ik betwijfel of dat kan, maar mam en ik zien de wijzers verschuiven naar exact 12 uur! We geloven onze eigen ogen niet en tóch gebeurt het. Een uur later kijk ik nog eens op de wandklok en zie dat de wijzers wat tijd betreft exact overeenkomen met de digitale cijfers op mijn iPhone. Voor de zekerheid doen we nieuwe batterijen in de wandklok.

Naast haar slapen

Mantelzorgdagen verlopen minder hectisch. Paps energieveld wappert weleens in mijn buurt als ik op weg ben naar mijn moeder. Ik negeer dat, heb mijn aandacht nodig bij het veilig autorijden. Op 14 mei, zijn geboortedag, hoor ik 's ochtends vroeg zijn stem vrolijk in mijn hoofd klinken: "Vannacht heb ik bij je moeder geslapen!" Wat moet ik met zo'n privé mededeling? Toch vertel ik dit aan mijn moeder, als ik 's middags bij haar arriveer. Ze lacht verbaasd en zegt: "Gisteren heb ik zijn as opgehaald. De draagtas van het crematorium met daarin zijn as in een koker, heb ik gisterenavond naast mijn bed gezet, aan de kant waar hij altijd sliep. Een mooie urn moet ik nog uitzoeken." Ik sta perplex, dat wist ik niet. Hij heeft inderdaad 'bij haar geslapen', energetisch verbonden via de meest fysieke vorm, zijn as!

Paps geest trekt steeds vaker mijn aandacht. Op een dag: "Ik wil dat je moeder naar me toekomt. Ik mis haar en ik wil dat ze bij me is." Mijn antwoord: "Jij zit toch op een plek waar tijd niet bestaat? Dan kun je makkelijk wachten. Wacht tot ze daar zelf voor klaar is." Mams begint net fysiek en emotioneel op te krabbelen. Rouw is zwaar. Pap doet vanuit het land der doden meerdere pogingen contact met me te leggen, ik heb er geen tijd voor en geen zin in. Zijn het eerst lampen die hij laat knipperen, doorbranden en batterijen die leeglopen, nu krijgen elektrische apparaten bij mij thuis het te verduren. Oven, magnetron, cv-ketel. Kapot. Drie verschillende monteurs over de vloer voor de cv-ketel die aan- en uitgaat. Ze kunnen het mankement niet ontdekken, niet verhelpen. Alle storingen zijn van tijdelijke aard, al is het een dure grap. Ik sommeer pa: "Hou op, val me niet lastig!"

In Breda lopen mijn partner en ik 's avonds laat in het donker naar de cinema. Als we onder een kapotte straatlantaarn doorlopen, floept het licht plotseling aan. "Hoi, pap!"

roep ik enthousiast. Manlief reageert nuchter: “Die lamp is gewoon kapot.” De week erop, als we die straatlantaarn weer passeren, zie ik van verre dat de lamp het niet doet. De straat op die plek is donker. Alleen zodra wij precies onder de lantaarnverlichting staan, springt de lamp aan. “Pap!” Ik blijf omkijken als we doorlopen, het licht blijft uit. Een week later, zelfde looproute, zelfde kapotte straatlantaarn. De lamp floept aan als wij eronder staan. En gaat weer uit. Toeval, toch?

Pijptabak

Maanden na mijn vaders overlijden, vertelt mam dat ze voor het eerst van hem gedroomd heeft. “Vannacht droomde ik van je vader. We zaten naast elkaar in een vliegtuig. We vlogen. We landden en liepen samen naar buiten. Ineens was ik hem in de aankomsthal kwijt. Overal liep ik hem te zoeken. Ik had graag nog iets tegen hem gezegd.” Ze is niet langer bang en dromen over hem zijn welkom. Ik geef advies om in een volgende droom waarin hij voorkomt met hem een praatje te maken. Je kent dat wel... als je ergens met één vinger naar wijst, wijzen er drie vingers naar jezelf. Ik heb niet door dat ik zelf ook met hem in gesprek zou kunnen gaan via droombewustzijn.

Op de verjaardag van mijn moeder strooien we met enkele familieleden paps as uit in een klein beekje, in een zonnig landelijk gebied. Daarna is zijn energie niet meer in mijn nabijheid, goddank, want de verbouwing bij mij thuis is begonnen. De komende tien maanden heb ik mijn handen vol, mijn hoofd loopt over. Het jaar vliegt voorbij. Vlak voor de sterfdatum van mijn vader, stuur ik mijn moeder een kaart. Ik maak ‘m online, omdat er een mooie foto op komt. Een afbeelding van paps, jaren tachtig, in de bloei van zijn leven. Tijdens het zoeken naar de juiste foto en het maken van een toepasselijke tekst voor op de kaart, ruik ik een sterke geur: pijptabak. Het duurt even voordat ik me realiseer dat mijn vader jarenlang pijp rookte. Na een half uur is de tabaksgurur weggetrokken.

Hemel

Na maanden vroeg opstaan, lange vermoeiende dagen met herrie, stof, bouwvakkers, wakker liggen van bouwproblemen, twee lockdownperiodes en (mantel)zorg, is de verbouwing klaar. Op een zaterdagochtend kan ik eindelijk eens lang uitslapen, wat ben ik dáár aan toe! Ik val in een diepe slaap en droom. Helder en scherp, in full colour 3D. Ik deze droom sta ik in nachtkleding op een prachtige, licht goudgele plek, met uitzicht op een opkomende zon. Goudgele stofdeeltjes, een bleekgele bol komt langzaam omhoog vanachter de horizon. Ik zie een lichtwezen naast

me, lief en sereen. Vang woorden op: “Hier kun je je vader ontmoeten.” “Is dit een hemelpoort?”, vraag ik. “Door je op deze plek te richten voor het slapengaan, kun je hier je vader ontmoeten.” “Dus op deze plek kan ik hem zien en spreken?” In mijn droom vraag ik me af hoe laat het is. Het wezen antwoordt voordat ik de vraag stel: “Half zes, maar het beste tijdstip om verbinding te leggen met overgegangene zielen is tussen 4 en 5 uur in de ochtend.” Dat moet ik onthouden, denk ik en droom verder. Minuten verstrijken. In mijn droom blijf ik - voor mijn doen - geduldig wachten op die goudgekleurde plek. Minuten die een eeuwigheid duren. Voor het eerst kijk ik uit naar contact. Zou het lukken? Bang ben ik niet, wel nieuwsgierig. “Hij is nu te druk met andere zielen, maar hier kun je hem altijd treffen.” Ik word wakker, kijk naar de oplichtende cijfers van de digitale klok: 5.45 uur. Buiten zie ik het langzaam licht worden als ik nog een uur wakker lig in bed. Echt iets voor paps, andere overledenen helpen op hun zielenreis. Dat hij het druk heeft kan ik me voorstellen. Massa’s Covid-19 slachtoffers beginnen in deze pandemie onvoorbereid aan hun laatste reis. Die kunnen vast zijn hulp gebruiken.

We zijn er!

Een paar keer probeer ik al dromend de goudgele hemelse horizon te bereiken. De opkomende zon verspreidt telkens een prachtige gloed, maar er gebeurt niets. Leegte. Geen lichtwezen, geen vader in geestvorm. Als de ochtendzon opkomt in die dromen blijft de horizon leeg.

Tot ik in de zomervakantie in augustus langer dan gebruikelijk slaap. Midden in een gewone droom, droom ik verder en verder. Ik zweef, hoger en hoger. Maak zwembewegingen om door tijdsluiers heen te komen, drijf daarna in de richting van andere sferen en kom aan op de goudgele ontmoetingsplek. Ik ben er en hij is er! Zijn figuur is wazig, een schemergedachte in het silhouet van mijn vader zoals hij er in zijn laatste aardse jaren uitzag. Klein, voorovergebogen, stram in zijn beweging. Hij heeft een donkere paraplu vast, die hij boven onze hoofden uitklapt. Wat gek, denk ik, het regent niet, waarom een paraplu? Een enorm beschermend gevoel daalt op me neer en het ‘regent’ gouden stofdeeltjes. Naast elkaar onder de plu kijken we naar de geeloranje zon die loskomt van de horizon. Een tijdloos moment. Ach ja, pap zei vlak voordat hij stierf: “Ik ga naar een plaats waar tijd niet bestaat...” Het moment dat we samen zijn, is kort en woordloos. Maar lang en liefdevol genoeg om te weten dat we hier een andere keer wél in gesprek kunnen gaan. Ik kijk er nu naar uit. •

